

Đẹp Trai Quá Cũng Phiền

Contents

Đẹp Trai Quá Cũng Phiền	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9
11. Chương 11	10
12. Chương 12	11
13. Chương 13	12
14. Chương 14	13
15. Chương 15	14
16. Chương 16	15
17. Chương 17	15
18. Chương 18	16
19. Chương 19	16
20. Chương 20	17
21. Chương 21	17
22. Chương 22	18
23. Chương 23	19
24. Chương 24	19
25. Chương 25	20
26. Chương 26	21
27. Chương 27	21
28. Chương 28	22
29. Chương 29	23
30. Chương 30	23
31. Chương 31	24
32. Chương 32	25
33. Chương 33	25
34. Chương 34	26
35. Chương 35	27
36. Chương 36	27
37. Chương 37: Ngoại Truyện (1)	28
38. Chương 38: Ngoại Truyện (2)	30
39. Chương 39: Ngoại Truyện (3)	32
40. Chương 40: Ngoại Truyện (4)	32

Đẹp Trai Quá Cũng Phiền

Giới thiệu

Tên gốc: Nhân thái suất liễu dã thị chủng phiền não (tạm dịch là: Người quá đẹp trai cũng là một loại phiền não.... mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dep-trai-quua-cung-phien>

1. Chương 1

Kiều Mục biết được chuyện Lộ Vọng Xuyên thăm mền hấn thật ra chỉ là ngoài ý muốn, dù vậy sau khi hấn hỏi thăm những người khác, bọn họ đều là một dạng biểu tình sao mà lại có thể không biết.

Mật mã kết sắt là sinh nhật hấn? Rất bình thường, huynh đệ mà.

Photo album trong điện thoại tất cả đều là hình của hấn? Rất bình thường, bạn bè mà.

Mặc kệ chuyện gì cũng gọi hấn một cái? Cũng bình thường hơn, đồng bọn đó.

Cho nên Kiều Mục cảm thấy, hấn không biết chuyện này thực không thể trách hấn.

Người nào lại không biết Lộ đại thiếu đối bạn gái còn nhanh hơn đối áo, hoàn phi yến sáu (1) cũng chưa từng trùng lặp. Thuận miệng nói mấy câu tình thoại, lời ngon tiếng ngọt càng không cần cho tiền đã nhảy ra ngoài, hấn nghe còn nổi đầy da gà. Một tên đường đường là thẳng nam như thế, làm sao có thể, sao có thể thích hấn chứ?

Kiều Mục ngẩng mình trong gương.

Chắc chắn, tuy là rất đẹp trai không sai.

(1) Hoàn phi yến sáu: Hoàng mập Yến ốm (Hoàng là chỉ Dương Ngọc Hoàn đại mỹ nhân thời Đường, Yến là để chỉ Triệu Phi Yến, hai người đều là mỹ nhân nhưng một người mập, một người lại yếu điệu thướt tha, sống trong 2 thời đại có chuẩn mực thẩm mỹ khác nhau^^)

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói đến cuộc gặp mặt của Kiều Mục và Lộ Vọng Xuyên, đó tuyệt đối là nghiệt duyên, nếu là tiểu thuyết, như vậy tiêu đề đại khái là: Điều ti nghịch tập thông đồng Cao Phú Soái đi đến đỉnh cao nhân sinh! Tuy hướng trọng tâm hình như hơi lệch một chút, nhưng tốt xấu gì cũng là trọng tâm.

Bạn học Kiều Mục ở năm ba tiểu học, dựa vào việc thuộc lòng toàn tập thám tử Sherlock Holmes cùng bản lĩnh xem thiên tượng thần kỳ, thành công tìm được vở bài tập bị vứt của Lộ Vọng Xuyên, đập tan lời nói dối gian ác “Bài tập của em bị chó tha rồi.” Trong sự khen ngợi của giáo viên cùng với ánh mắt phần hận của Lộ đại thiếu, đặc ý tiếp nhận sự sùng bái của một đám bạn nhỏ không có nhiều kinh nghiệm sống.

Tiếp đến là ngày hôm sau bạn học chính trực Kiều Mục bị Lộ đại thiếu vẽ mặt hung ác người đầy vết thương chặn lại trong hẻm.

Ồ, bị gia bạo à.

*

Kết quả là Kiều Mục thắng.

Ánh chiều tà rải đầy trên đất, ở trong khung cảnh tráng lệ ấy, có hai gã học sinh tiểu học toàn thân bần thủ ngồi ở trên khán đài sân bóng của trường về mặt thâm trầm mà nhìn về phương xa.

Sau khi uống xong chai Wahaha (1) trong tay, Kiều Mục vỗ vỗ mông định rời đi.

Lộ Vọng Xuyên ở phía sau do dự mở miệng: “Này! Mày... Mày... Tên gì?”

Kiều Mục quay đầu có chút ý vị thâm trường nhìn Lộ Vọng Xuyên, để lại một câu mà sau này đã được lưu truyền rộng rãi.

“Tao tên Hồng Linh Cân.(2)”

...

Hắc, bồi thường cho mày một chai Wahaha là đủ rồi ha ha, oắt con còn dám tiếp tục xảo trá với tao sao?

(1) Wahaha: là công ty nước giải khát lớn nhất Trung Quốc

(2) Hồng Linh Cân: Khăn quàng đỏ, giống như là đội thiếu niên tiền phong ấy. Anh công cũng không quên xạo xạo một chút))

3. Chương 3

Lục Chí lớp trưởng trường cấp 3 không biết thông qua phương pháp gì mà thăm dò được số điện thoại của hần, giọng điệu thanh khẩn ở đầu bên kia điện thoại mời hần tham gia họp lớp. Họp lớp gì đó, không phải là để khoe khoang sao, nghe nói Lục Chí hiện tại sống thật không tệ, đã là phó quản lý của công ty rồi, còn hần à...

Kiều Mục cúi đầu nhìn cái áo ba lỗ cũ kỹ cùng cái quần cộc, trong lòng lặng lẽ ha ha một tiếng.

Vài ngày sau lúc ở chỗ Lộ Vọng Xuyên cạ ăn, Lộ đại thiếu tựa như lơ đãng nhắc một câu.

“Đi chứ, sao lại không đi, ăn chùa uống chùa mà, tiền sinh hoạt tháng này của tao không đủ, không phải đều đến chỗ này của mày cạ ăn còn uống sao.” Một bộ dạng vô lại dĩ nhiên không lưu tâm.

Lộ Vọng Xuyên há hốc mồm, tựa hồ muốn nói chuyện, nhưng dường như nghĩ tới điều gì đó cũng không nói nữa.

*

Ngày họp lớp đó Kiều Mục không lên chiếc Limousine của Lộ Vọng Xuyên, mà cưỡi chiếc xe đạp second-hand của mình.

Hần cũng là vì suy nghĩ cho bạn học thôi, ngấm lại thử xem, nếu hần bước xuống từ chiếc xe có giá trị một trăm vạn, trên người lại mặc bộ quần áo chưa tới một trăm đồng, không phải là sẽ tạo thành tổn thương với tâm linh của mọi người hay sao, có tương phản cũng không nên tương phản theo cách ấy.

Tiến vào phòng, phản ứng của mọi người hiển nhiên đã làm Lục Chí sung sướng.

Trong mắt Lục Chí lộ ra vẻ đắc ý, lại còn bộ dạng nhiệt tình gọi: “A Mực à, cậu đã tới, tớ chờ cậu lâu lắm rồi đó.” A Mực (Manuel)? Có Astro Boy (1) đây này.

Kiều Mực cười ha ha nói: “Đã lâu không gặp, lớp trưởng cậu lại mập ra đó.”

Da mặt Lục Chí kéo kéo, sau nửa ngày không nói được lời nào.

(1) Astro boy: Sau khi mình tìm hiểu, đại khái là A Mực trong tiếng Trung dịch sang tiếng anh thành Manuel, là một tay đô vật nổi tiếng người Mexico, Astro Boy cũng là một tay đô vật nổi tiếng. Truyện này nhìn đơn giản mà chẳng đơn giản ha! *lau mồ hôi*

4. Chương 4

Đó là một thực tế xã hội.

Ví dụ như hiện tại sự chênh lệch giữa hai bên tương đối rõ ràng. Bên cạnh Lục Chí có một vòng người lớn vây quanh, ở bên Kiều Mực lại chỉ có một Lộ Vọng Xuyên.

Đương nhiên, theo lý thuyết bên cạnh vị Cao Phú Soái phong lưu hoa tâm này có lẽ sẽ có không ít người, đáng tiếc đêm nay sát khí của Cao Phú Soái quá nặng, dọa chạy mấy cô em. Vì thế, cái khuôn mặt béo phì của Lục Chí càng thêm bóng loáng mặt mày rạn rỗ.

Kiều Mực ai oán nhìn Lộ Vọng Xuyên, thầm nghĩ sao không đi ra câu tới mấy em đả kích tên mập chết bầm kia một cái, dẹp yên cơn giận của huynh đệ mình.

... Đương nhiên chỉ là chuyện cười thôi, tức giận có gì tốt, trước khi đến hắn không phải cũng nghĩ tới cục diện này sao.

Chỉ là, hơi hơi, có một chút, ngoài ý muốn.

Ví dụ như Lương Giai Ngọc.

Bạn gái cũ của hắn, cũng là bạn gái đầu tiên, rất có thể là bạn gái cuối cùng.

Bất quá lúc này vị bạn gái cũ xinh đẹp như hoa kia giống như chim non nép vào người tựa vào ngực Lục Chí, vẻ mặt thẹn thùng.

... Kiều Mục cân nhắc giữa rượu và bia một chút, vẫn rất tự biết mà chọn bia, sau đó đổ một ít ra ly, uống một hơi cạn sạch.

Hắn xem như biết được vì sao Lục Chí lại biểu hiện khát vọng hắn tham gia như vậy. Phong thủy lưu chuyển, đã từng là người trong suốt đảo mắt trở thành tên giàu có, mà nhân vật phong vân một thời lại biến thành tên điều ti, hơn nữa hôm nay tên giàu có còn của được bạn gái cũ Bạch Phú Mỹ của tên điều ti nữa, sao có thể không vui, không khoe khoang tốt một phen chứ.

Lộ Vọng Xuyên vẽ mặt ngưng trọng theo dõi hắn, hắn buồn thương nhìn lại.

Huynh đệ à, tao đoán trúng kết cục lại không đoán trúng quá trình ah.

5. Chương 5

Uống nước nhiều quá nên phải đi WC, Kiều Mục nói với Lộ Vọng Xuyên bên cạnh một cái, y hiểu rõ gật đầu, nhưng Kiều Mục lại cảm thấy y hình như đã hiểu lầm cái gì rồi...

Chỉ có thể nói nhà hàng mà Lục Béo chọn cong cong queo queo quá nhiều, được sự chỉ dẫn của tên nhân viên phục vụ mù đường hắn thật vất vả mới tìm được WC, kết quả vừa nhìn, Kiều Mục tức giận tới méo miệng.

Đang lau dọn ông nội mày ấy!

Kiều Mục tức giận quay đầu chuẩn bị đi, chợt nghe có tiếng người nói chuyện bên trong, giọng nói còn rất quen, chính là Lục Béo.

“Lộ đại thiếu còn thích tên kia sao?”

Cái gì mà thích với không thích? Kiều Mục cau mày, để sát vào.

“Không phải chuyện của mày.” Lời nói khí phách này, ngữ điệu hung tàn này, không phải là tên Lộ Vọng Xuyên kia sao? Sao lại nhắc lên quan hệ với tên Lục Béo kia.

“Rồi rồi, Lộ đại thiếu không cho tôi nói tôi sẽ không nói, tôi chỉ là có chút nhìn không được, tên Kiều Mục kia thuần túy là giả ngu. Hắc hắc, lại nói, tôi xem như là đã giúp đỡ Lộ đại thiếu nha, trong lòng Kiều Mục không chừng vẫn còn vương vấn Giai Ngọc đó.”

Lộ Vọng Xuyên cười lạnh nói: “Lục Chí, đừng có được tiện nghi còn đem ra khoe mẽ, đêm nay mày quả thực là xuân phong đắc ý ha.”

Lục Chí đỏ đầy mồ hôi lạnh, đêm nay hắn quả thực là có chút vầng đầu rồi, cười làm lành nói: “Là tôi không đúng, Lộ đại thiếu đừng chấp nhặt với tôi.”

Lộ Vọng Xuyên không muốn nói chuyện với hắn nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

*

Đợi hai người đều đi rồi, Kiều Mục mới chậm rãi từ góc tường đi ra.

Bạn tốt thăm mền mình phải làm sao bây giờ? Online khẩn cấp!

6. Chương 6

Kiều Mục nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả, dứt khoát ném qua một bên, hắn vốn vô tâm vô phế.

Lộ Vọng Xuyên cũng không chọc thủng, hắn ngu ngốc chọc thủng tầng giấy này làm gì.

Ai, đều là do nhan sắc trời sinh người người đều yêu của hắn, đẹp trai quá cũng phiền ah ()

7. Chương 7

Bất quá hắn cảm thấy kể từ khi biết được bí mật này thì có cái gì đó đã trở nên không giống như trước.

Hắn bắt đầu thường xuyên đánh giá Lộ Vọng Xuyên, loại cảm giác này rất mới lạ.

Hắn biết Lộ Vọng Xuyên rất tuần tú, nhưng cũng chưa từng có cảm giác rõ ràng như vậy. Trên thực tế, ở trong đầu của hắn, hình tượng của Lộ Vọng Xuyên vẫn là thằng nhóc đáng ghét mặt không biểu tình trừng cặp mắt cá chết, sau đó vù vù vù, thằng nhóc đáng ghét biến thành nam thần anh tuấn sóng mũi cao mắt hoa đào.

... Chênh lệch này cùng không phải chỉ có một chút.

Thí dụ như hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý dáng người vô cùng hoàn mỹ của Lộ Vọng Xuyên, dưới nước da màu mật ong là những cơ bắp mông không lộ rõ, thí dụ như hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý dung mạo khá anh tuấn của Lộ Vọng Xuyên, đôi mắt hoa đào phong lưu trên choker, sóng mũi thật cao, đôi môi được hình dung là lương bạc, khiến phụ nữ muốn đi cường gian y hoặc là bị cường gian,

thí dụ như hần chưa từng chú ý toàn thân Lộ Vọng Xuyên đều toát ra hormone nồng đậm, hấp dẫn mỗi một giống cái ở bên cạnh y... Có lẽ không chỉ có giống cái.

Kiều Mục cảm thấy mình hình như đã vô tình mở ra một thế giới mới.

8. Chương 8

Tuy Kiều Mục đã cố gắng khiến bản thân cư xử như thường ngày, nhưng Lộ Vọng Xuyên đã chơi từ nhỏ tới lớn với hần làm sao có thể không phát hiện.

Rốt cuộc có một ngày Lộ Vọng Xuyên chặn Kiều Mục lại.

“Mày gần đây sao vậy?”

Kiều Mục cười ha ha: “Đang viết tới một nút thắt của kịch tình.”

Lộ Vọng Xuyên bán tín bán nghi, nhưng cũng không có chứng cứ hữu lực nào, đành phải thả Kiều Mục chạy.

Nói tới đây thuận tiện giới thiệu sơ về công tác của Kiều đại gia —— không việc làm.

Nhưng mà nếu bắt buộc phải nói, thì có thể là tiểu thuyết gia họa sĩ nhà phê bình điện ảnh giám thưởng gia nhạc sĩ lập trình viên vân vân và vân vân. Đương nhiên, những cái danh hiệu này chỉ là nói cho dễ nghe thôi, dựa theo cách nói của Kiều Mục, đó đều là kiêm chức, còn chủ nghiệp vẫn là không việc làm.

Kiều Mục thuộc về loại người cái gì cũng biết một chút, nhưng cái gì cũng không tinh thông. Tuy vậy loại người này kỳ thực nhiều lúc khá nổi tiếng, hơn nữa Kiều Mục vừa mở miệng đã có thể từ đen nói thành trắng, một dạng đứng đắn nói hươu nói vượn, lúc ở trường cấp 3 rất được hoan nghênh, thuộc về hàng nhân vật phong vân, Lộ Vọng Xuyên cũng bị hần áp một đầu.

Bất quá ở cấp ba, hần cũng không biết điên cái gì, nói mình đã khám phá hồng trần, tính xuất gia. Tuy sau đó đã được Lộ Vọng Xuyên kéo lại, nhưng bắt đầu không có chí tiến thủ, thành tích xuống dốc không phanh. Có không ít thiếu nữ xuân tâm nảy mầm phải lau nước mắt hu hu hu hu hoài niệm người từng là hoàng tử vườn trường.

Lẽ ra Kiều Mục kỳ quặc như vậy, cần phải được cha mẹ quản giáo thật tốt.

Nhưng rất đáng tiếc, cha mẹ Kiều gia đều tuân theo chủ nghĩa để cho con cái tự do phát triển, hoàn toàn không hỏi qua những chuyện thế này.

Nếu được hỏi, Kiều lão gia chỉ biết cầm một tách trà cao thâm bí hiểm nói: “Nó biết rõ mình đang làm gì.”

—— phiên dịch lại là: ông đây chẳng thềm quẩn thằng ranh con đó.

9. Chương 9

Kiều Mục rất săn sóc chọn một buổi sáng không có người để đi cọ uống.

Chu Hâm mặt không biểu tình chùi lau chai rượu trong tay, Kiều Mục một bản mặt không thể nào thích được đang uống nước trái cây, bình thường hắn cũng không muốn uống rượu, mà nước trái cây ở chỗ Chu Hâm đều là chuẩn bị cho hắn.

Kiều Mục nhấc mắt lên, nhìn Chu Hâm nói: “Tam Kim à... tao có chuyện này muốn hỏi mày...”

Hắn rối rắm, mở miệng nói; “Nếu như bạn tốt của mày là gay...” Bốn chữ làm sao bây giờ còn chưa nói xong, thì khuôn mặt quan tài của Chu Hâm đã cắt đứt hắn.

“Mày rốt cuộc phát hiện Lộ Vọng Xuyên thích mày rồi hả?”

“PHỐC —— “

Mắt Kiều Mục nhìn nước trái cây trên sàn, ngẩng đầu nhìn Chu Hâm.

“ ... ”

Tại sao mày lại biết?!

*

Sau khi chỉ huy Kiều Mục lau sàn xong, Chu Hâm châm điếu thuốc, ở trong bầu không khí lượn lờ khói thuốc đầy tính văn nghệ nói: “Người nào mắt không bị mù cũng nhìn ra được.”

“ ... ”

Kiều Mục suy nghĩ, nói: “Không phải, sao tao lại không phát hiện chứ...”

Hiện tại cũng có thể thấy được, so với chuyện bạn tốt thầm mến, hẳn càng dễ ý hơn là —— vì sao hẳn lại không phát hiện. Kiều Mục vẫn luôn khá tự tin về khả năng quan sát của mình, hẳn ở tiểu học đã có thể thông qua thần thái quần áo của chủ nhiệm lớp mà suy đoán tới hôm qua ông đáp tuyến xe số mấy đi đâu làm gì, sao tới chuyện Lộ Vọng Xuyên thầm mến chính mình cũng không phát hiện được.

10. Chương 10

Lúc Kiều Mục nhận được điện thoại của Lương Giai Ngọc thì có chút ngoài ý muốn.

Bọn họ từng có qua một đoạn thời gian, cuối cùng chia tay trong hòa bình. Lúc trước quả thực là yêu thích, nhưng đã qua lâu như vậy rồi, tình cảm cũng phai nhạt. Lần trước gặp nhau ở cuộc họp lớp thì có chút kinh ngạc, cũng là vì cảm thấy một đóa hoa tươi lại cảm bãi cứt trâu, bất quá hoa tươi cảm thấy cứt trâu có dinh dưỡng, hẳn đương nhiên cũng không có lập trường để nói cái gì.

Nơi hẹn là một nhà hàng Tây rất lịch sự tao nhã.

Tuy anh bạn giữ cửa không đến mức đuổi hẳn ra, nhưng với bộ dạng này của hẳn, lại khiến bao nhiêu người phải ghé mắt. Kiều Mục nền tảng tốt, sửa soạn sửa soạn một chút liền thành một đại soái ca, nhưng hẳn lại lười làm, cả ngày đều là một bộ dạng lười thôi.

Ánh mắt Lương Giai Ngọc có chút phức tạp nhìn người đàn ông trước mắt mình.

Đều nói tình yêu trong thời kỳ trưởng thành là thuần túy nhất, cô đã từng rất thích Kiều Mục. Hai người họ, một là hoàng tử trường học một là hoa khôi giảng đường, lúc ấy hoàn toàn là Kim Đồng Ngọc Nữ, là niềm ao ước của nhiều người, đáng tiếc về sau lại không được nữa. Sau đó ở cùng với Lục Chí, Lục Chí rất tốt với cô, nhưng ngẫu nhiên cô vẫn sẽ nhớ tới Kiều Mục, có lẽ sự tồn tại của Kiều Mục đối với cô như là đóa hoa hồng đỏ dưới ánh trăng sáng.

Kiều Mục cũng đang đánh giá người phụ nữ trước mắt này, mặt mày tinh xảo, không còn thấy sự ngây ngô của ngày đó, qua năm tháng càng tăng thêm vẻ dịu dàng mỹ lệ.

“Sau khi tốt nghiệp trung học đã không có liên hệ nữa rồi, anh... có khỏe không?” Lương Giai Ngọc mở miệng hỏi, trong lời nói lại có chút ít lạnh nhạt.

Kiều Mục ngả người ra sau, tựa ở trên ghế sa lon, cười nói: “Em thấy tôi như vậy, xem có tốt không?”

Lương Giai Ngọc nhìn một thân hàng via hè của hẳn, phì cười, nói: “Anh ra thể này không phải là anh tự tìm sao.”

Hai mắt Kiều Mục đều cong lên, “Ầy ~ Đừng nói thể chứ ~ ”

Chỉ mới hai ba câu, cảm giác xa cách trước kia liền biến mất.

Mà đối với Lương Giai Ngọc, những suy nghĩ u sầu nhàn nhạt lúc trước cũng như có như không tiêu tán đi.

*

“A Xuyên, anh đang nhìn gì vậy ~” Người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp đang làm nũng với người đàn ông bên cạnh mình.

Người đàn ông bộ dáng tuấn mỹ thu hồi tầm mắt lại, trong mắt không lộ ra cảm xúc gì, thuận miệng nói: “Không nhìn gì cả, anh chỉ đang nghĩ phải tặng quà gì cho em mới tốt đây.”

Người phụ nữ lập tức nở nụ cười, “A Xuyên, người ta muốn sợi dây chuyền nhìn thấy hôm trước ấy ~”

11. Chương 11

Cuối tuần Lộ Vọng Xuyên kéo Kiều Mục đi câu cá, Kiều Mục đã quen ở nhà, nhưng Lộ đại thiếu lại rất kiên quyết muốn hẳn đi, lý do là sợ hẳn có ngày đột tử trong nhà.

Về loại nguyên rửa ác độc này, Kiều Mục khá khinh bỉ, nhưng vẫn đi theo. Đồ đặc gì đó Lộ Vọng Xuyên cũng đã chuẩn bị tốt, hẳn chỉ cần đi tay không là được.

Đến chỗ ngồi, liền nhìn thấy đám hồ bằng cầu hữu của Lộ Vọng Xuyên: Với tư cách là một tên hoàn khổ (quần là áo lụa), Lộ đại thiếu đương nhiên có không ít đồng bọn cùng chung chí hướng với y. Cũng mệt cho một người như Kiều Mục có thể lần không sai trong nhóm bọn họ.

*

Kiều Mục ngồi ở bờ sông, mắt hí hờ, một dạng buồn ngủ. Nhưng rất nhanh hẳn dùng lực kéo một cái, ném cá lên bờ, có thể nhìn ra được hẳn còn chưa ngủ tới vầng đầu.

Về mặt Đào Tử Kỳ sùng bái nhìn Kiều Mục, không ngừng phát ra tiếng oa cổ động.

“Kiều đại ca, anh làm sao được vậy, khoảng 10 phút thì lại có một con.”

Miệng Kiều Mục co lại, “Bảo cậu là đừng gọi Kiều đại ca rồi mà.” Làm cho hắn nghĩ đến Kiều Phong Kiều đại hiệp...

Hắn đem chú ý quay về hướng mặt nước, nói: “Chỉ cần biết thời tiết, hướng gió, độ ẩm, thủy chất, địa hình, kết cấu địa chất, môi câu, tập tính của cá... Sau đó tìm một chỗ ngồi là được rồi.”

“À...” Đào Tử Kỳ đáp, thế nhưng trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn lại tràn đầy vẻ khó hiểu.

... Cũng không biết một đứa trẻ đơn thuần như vậy làm sao lại bị lầm đường lạc lối lẫn vào cái đám hoàn khổ của Lộ Vọng Xuyên, quả thực là đang độc hại đóa hoa tương lai của tổ quốc, điên rồi điên hết rồi.

*

Chưa câu được bao lâu Kiều Mục đã cảm thấy không có ý nghĩa.

Lộ Vọng Xuyên không ngồi bên cạnh hắn, Kiều Mục nâng mắt nhìn, bộ dạng Lộ đại thiếu rất nghiêm túc. Dem cần câu cắm xuống mặt đất, sau đó đi vào trong một rừng cây nhỏ cách đó không xa. (mình nghĩ ảnh đi WC^^)

Trong khung cảnh có cái đập chứa nước rất đẹp bên cạnh, dù là không câu cá, nhìn ngắm phong cảnh cũng không tệ. Bất quá Kiều Mục luôn khuyết thiếu tế bào nghệ thuật ở phương diện này, tìm dưới gốc cây, sau khi xác định không còn một con mồi nào sót lại liền nằm xuống.

...

Ngủ một lúc lâu mới mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nhìn thời gian đã đến giờ ăn cơm, Kiều Mục gãi gãi đầu định đến chỗ tập hợp. đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn đưa tay sờ sờ môi dưới.

Sao lại... Âm ưt thế này?

12. Chương 12

Sau khi ăn uống no say hai người liền lái xe trở về, những người khác vốn muốn bọn hắn ở lại chơi đánh bài, bất quá Kiều Mục bị biên tập hối thúc bản thảo hối đến đau đầu, còn Lộ Vọng Xuyên...

“Tao đưa mày về.”

Rất có đạo lý, thật khiến cho người khác khó có thể phản bác được.

Kỳ thực Kiều Mục biết lái xe, nhưng hắn không có xe, hơn nữa... Cũng không có giấy phép lái xe.

*

Kiều Mục ngồi ở vị trí phó lái, hắn hơi nghiêng đầu, liền có thể nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ của Lộ Vọng Xuyên.

Đương nhiên so với hắn vẫn còn kém một chút.

Hắn tựa vào ghế ngồi, nhắm mắt lại.

Chuyện ở khu rừng nhỏ lúc trước, muốn hắn tin hắn không bị hôn trộm là hoàn toàn không thực tế.

Đem nữ sinh lừa xoay quanh, nhưng bản thân lại có một trái tim thiếu nữ nha Lộ đại thiếu.

Thật sự là, sao lại khó nghĩ như vậy chứ.

13. Chương 13

Kiều Mục cẩn thận ngẫm lại, dường như cuộc sống của hắn đều bị Lộ Vọng Xuyên chiếm đầy.

Dạo phố, đi chơi, xem phim.

Không chỉ một lần bị người khác trêu chọc là đôi tình nhân, nhưng Kiều Mục lại hoàn toàn chưa từng để ý.

Chỉ đùa một chút thôi mà, để ý cọng lông ấy.

... Nhưng nếu như không phải trò đùa thì sao.

Phiền.

Vì vậy cùng ngày ấy trong bản thảo của Kiều đại gia, nhân vật phụ cao nhân khí nhất bị viết chết.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Mục và Lộ Vọng Xuyên cùng đi trung tâm tập thể hình.

Đương nhiên là Lộ Vọng Xuyên luyện, Kiêu Mục ở bên nhìn.

Lộ đại thiếu đã từng học vật lộn tự do trong một khoảng thời gian ngắn, lý do là bị Kiêu Mục khơi dậy tâm hiếu thắng, bởi vì mỗi lần bọn hắn đánh nhau đều là Kiêu Mục thắng. Đáng tiếc sau khi khổ luyện cục diện cũng không nghịch chuyển được, đứng nhìn Kiêu Mục vẫn luôn ở trong nhà, có thể nằm tuyệt không đứng, da trắng giống như quỷ hút máu, nhưng mỗi lần đều có thể dễ dàng đánh thắng.

Về điểm ấy, trước sau vẫn là một câu đố khó giải.

*

Kiều Mục kỳ thật không thể nào hiểu được lời mời cùng đi chung của Lộ Vọng Xuyên, dù sao hắn hoàn toàn không có chuyện gì làm... Ngoài việc uống tách trà hoa cúc.

Một đôi mắt trong trạng thái hăng ngày như cặp mắt bán nguyệt nổi tiếng của Conan (1), uống trà hoa cúc mà ngồi nhìn ở một bên.

Lộ Vọng Xuyên là khách quen ở đây, cho nên có không ít người biết, mỗi lần vừa đến đều có không ít phụ nữ... cùng đàn ông.

Kiều Mục nhìn những giọt mồ hôi từ nước da mặt ong của Lộ Vọng Xuyên đang chảy xuống, xẹt qua hầu kết, lồng ngực, sau đó tiến vào khu vực bí ẩn. Gọi cảm đến mức khiến người ta dục / hỏa đốt người, hắn rõ ràng nghe được có không ít tiếng hút khí.

Trong đầu Kiêu Mục đột nhiên nhớ lại một câu nói danh chấn thiên hạ đại giang nam bắc ——

Người cái đồ tiểu yêu tinh hại người này.

——what the [bad word]

(1) bán nguyệt mắt của conan thì giống giống thế này này

Nhờ bạn cmt bên dưới chỉ mới biết!! ^^

15. Chương 15

Kiều Mục 100% xác định Lộ Vọng Xuyên biết chuyện hẳn biết chuyện y thích hẳn rồi.

Tuy nghe có vẻ hơi rồi, nhưng chuyện chính là như vậy.

Lý do sao... Bởi vì Lộ Vọng Xuyên mới vừa quyến rũ hẳn.

Còn là loại sắc / dụ cấp thấp không có hàm lượng kỹ thuật nhất.

Ha ha, y cho rằng loại phương thức này sẽ hữu dụng với một tên thẳng nam sao?

Hữu dụng.

Kiều Mục ngồi trên bồn cầu nhìn tiểu huynh đệ đang phấn khởi của mình.

Mẹ kiếp.

16. Chương 16

Kiều Mục về nhà lật luận văn mình viết ở năm tư tiểu học —— Xu hướng giới tính và định hướng phát triển tương lai của con người .

Lúc ấy hẳn đối với con gái không có hứng thú mà chỉ cảm thấy phiền, vì vậy mới viết ra một thứ như vậy, đương nhiên sau đó phát hiện chuyện mấy bé gái hỉ mũi chưa sạch không có lực hấp dẫn với hẳn không có liên quan gì tới xu hướng giới tính

Kiều Mục nhìn một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy, lâm vào trầm tư.

—— nếu như tôi thích con trai, tôi nhất định phải tìm một người vừa giàu vừa soái.

Như vậy xem ra, dường như hoàn toàn không có lý do gì cự tuyệt hết ==

17. Chương 17

“Này, Lộ Vọng Xuyên à.”

“Chuyện gì?” Lộ Vọng Xuyên nghiêng đầu nhìn hẳn, đôi mắt hẹp dài càng có vẻ quyến rũ.

Kiều Mục sờ mũi: “Mày không phải quen biết rất nhiều nữ sinh sao, giới thiệu một em đi.”

Lộ Vọng Xuyên ngẩn ra, nói: “... Mà y muốn tìm bạn gái à?”

“Đúng vậy, từ lúc tốt nghiệp trung học tới giờ vẫn là chó độc thân, rất thảm đó. Mà y cũng sớm an định lại chút đi, các cụ ở nhà còn đang trông mong được bồng cháu nội đó.”

Lộ Vọng Xuyên quay đầu đi, nhìn không ra cảm xúc, nói: “Mày nhiều tật xấu như vậy, tao không tìm mấy cô em đến để bị mày đầu độc đâu, cháu nội có A Vũ là được rồi, không phải chuyện của tao.” A Vũ là em trai y, vẫn còn học trung học.

Kiều Mộc sách một tiếng, “Với mày mới là bị làm bẩn ấy, tao là đang cứu vớt các em khỏi nước sôi lửa bỏng đó biết chưa.” Hấn ngừng rồi lại nói tiếp, “Mày cũng hồi tâm lại đi.”

Lộ Vọng Xuyên dừng một lúc lâu, mới cười nói: “Tao mà hồi tâm, các cô em sẽ khóc chết mất.”

18. Chương 18

Kiều Mộc vừa gãi chân vừa gõ bàn phím viết một câu chuyện tình yêu đầy nước mắt và vô cùng rối rắm của một cô gái bình thường bị hai Cao Phú Soái tranh đoạt, sau đó phát triển đến chân trời xa xăm.

Quả nhiên khi mình rối rắm nên làm cho người khác rối rắm thì có thể thả lỏng bản thân.

19. Chương 19

“Mẹ.”

“Chuyện gì?”

“Tại sao lại sinh con anh tuấn soái khí như thế?”

“Chẳng lẽ tôi lớn lên khuynh quốc khuynh thành bế nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn) là lỗi của tôi sao?”

“... Thực xin lỗi, mẹ.”

20. Chương 20

Ý của Chu Hâm là, dù sao hắn cũng không chán ghét tiếp thu được mà, bọn hắn cứ như vậy gã nhìn cũng thấy phiền.

Kiều Mục quyết đoán phản bác: “Cái rắm ấy, kéo bạn tốt lên giường, tao là loại người không có tiết tháo như vậy sao?”

Chu Hâm dùng ánh mắt biểu đạt ý của mình.

Mày đúng là như vậy đấy.

*

Phải, hắn không ghét Lộ Vọng Xuyên.

Nói đùa à, làm bạn bè nhiều năm như vậy, sao lại vì cái chuyện rắm thối này liền ghét nhau?

Nhưng, hắn không thích.

Ừ, không thích.

... Sao lại cảm thấy chột dạ thế này ==

21. Chương 21

Tiệc sinh nhật của Lộ Vọng Xuyên được tổ chức trong tiệm Chu Hâm, đặt bao hết.

Một đám cười đùa so với quỷ khóc sói gào còn quần ma loạn vũ hơn, Kiều Mục vẫn trước sau như một ôm ly nước trái cây uống.

Ánh mắt của hắn không tự giác mà theo sát người đang được chúc mừng kia, khác với ngày thường là, bên người Lộ đại thiếu lại không có những oanh oanh yến yến, hơn nữa ở xung quanh y còn tạo thành một vòng một mét không người.

... Chết, chuyện xấu tới.

Kiều Mực cẩn thận buông ly xuống, sau đó lại lén la lút lút khom lưng xuyên qua đám người chạy đi từ cửa sau.

... Rất tiếc, bị phát hiện.

“Tiểu Mực, sao mày chưa nói với tao tiếng nào thì đã định đi rồi?” Lộ Vọng Xuyên tựa vào khung cửa sau, mắt hơi híp lại, rất có phong phạm tổng giám đốc tà mị trong tiểu thuyết thiếu nữ. Từ phía sau y loáng thoáng truyền tới tiếng nhạc, hoàn toàn khác biệt với cái hẻm nhỏ yên tĩnh này, hoàn toàn là hai thế giới.

Kiều Mực oán thầm, nói một tiếng với mày thì có thể đi được chắc. Nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Tao không quên đâu...”

Lộ Vọng Xuyên bỗng chợt nở nụ cười, y vốn rất tuấn mỹ, lúc cười lộ lên thì quả thực là câu tâm đoạt phách. Kiều Mực coi như có chút hiểu được tại sao những cô gái kia khi thấy được nụ cười của Lộ Vọng Xuyên thì liền nai con chạy loạn.

Sau đó Kiều Mực nghe thấy Lộ đại thiếu mở miệng.

“Tao thích mày.”

PHỐC —————

Lau lau lau lau —————

22. Chương 22

Kiều Mực mặt không biểu tình nói: “Ha ha, thật khéo, tao cũng thích mình lắm.”

Lộ Vọng Xuyên cười cười, “Có ý gì?”

Không có ý gì hết. Kiều Mực nhìn chăm chăm mặt đất.

Lộ Vọng Xuyên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Cho dù cự tuyệt... Cũng nghiêm túc cự tuyệt một lần đi.”

Kiều Mực giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thì đã không thấy bóng dáng của Lộ Vọng Xuyên đâu cả.

23. Chương 23

“Cha.”

“Chuyện gì?”

“Tại sao lại sinh con anh tuần soái khí như thế?”

“Ha ha.”

24. Chương 24

Kiều Mục đi gặp Lương Giai Ngọc, muốn thông qua thời niên thiếu để làm tỉnh lại trái tim thẳng nam đầy nguy cơ của mình.

Bất quá Lương Giai Ngọc lại không có tâm tư tốt đẹp đó, hiển nhiên đã xem hắn thành bạn gái thân thiết mất rồi, lôi kéo hắn dạo phố ăn cơm mua đồ, ngược lại còn làm cái cán cân trong lòng hắn nghiêng đổ về phía bên kia một chút...

Lương cô nương cô thực sự là Chúa cứu thế đó.

*

Lúc uống cà phê ở quán cà phê ngoài trời, Kiều Mục tùy ý nhìn ngắm, chợt phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

Lộ. Vọng. Xuyên.

Kiều Mục bất động thanh sắc nhìn lướt qua, Lộ Vọng Xuyên chưa phát hiện ra hắn. Hắn thấy đối diện Lộ Vọng Xuyên có một bóng dáng thanh tú, rõ ràng đó là một cô gái xinh đẹp.

Kiều Mục trong cơn giận dữ nhất thời, tiến lên chất vấn Lộ Vọng Xuyên có quan hệ thế nào với cô gái này. Sau đó dưới ánh mắt vô thức của Lộ Vọng Xuyên liền phần nộ rời đi...

A, đọc tiểu thuyết để xem chi tiết.

Sau khi Kiều Mục nhìn thấy mặt cô gái liền biết là ai, em họ của Lộ Vọng Xuyên, Lâm Mạt. Vào buổi tối sau cuộc đánh nhau lần đó của hắn và Lộ Vọng Xuyên, hắn đã mò ra cả gia phả của Lộ Vọng Xuyên đến

nhất thanh nhị sở, còn liệt kê ra không dưới ba mươi “phương pháp ứng đối nếu như Lộ gia muốn trả thù.”

Bất quá hẳn biết Lộ Vọng Xuyên không có gì, không có nghĩa là Lộ Vọng Xuyên biết hẳn không có gì.

25. Chương 25

“Anh, người đó có phải là bạn của anh không?” Lâm Mạt chưa gặp Kiều Mực, nhưng cô đã nhìn qua túi tiền của Lộ Vọng Xuyên, bên trong có ảnh chụp của y và Kiều Mực.

Lộ Vọng Xuyên ngẩng đầu nhìn, đôi mắt vốn sáng ngời, sau khi phát hiện Lương Giai Ngọc thì giật mình.

Y biết Lương Giai Ngọc đã cùng một chỗ với Lục Chí, hơn nữa y cũng biết rõ cảm giác của Kiều Mực đối với Lương Giai Ngọc đã sớm phai nhạt, bọn họ không có khả năng có cái gì được, nhưng vẫn cảm thấy chướng mắt.

Vạn nhất thì sao? Không có người nào so với y rõ hơn về sức quyến rũ của Kiều Mực. Nếu như hẳn đột nhiên cảm thấy hứng thú với Lương Giai Ngọc, vậy hẳn có thể dùng chưa tới một phút đồng hồ thì đã đã động được Lương Giai Ngọc.

Hơn nữa hiện tại, sau khi y thổ lộ, hẳn nói không chừng là sẽ đem Lương Giai Ngọc thành tấm mộc.

Cô gái duy nhất được Kiều Mực thích.

Y bỗng dưng cảm thấy có chút khó chịu.

“Chúng ta đi thôi.”

Lâm Mạt không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy tâm tình của Lộ Vọng Xuyên không tốt, cô liền gạt đầu sau đó đứng lên.

*

Kiều Mực buông cái menu che mặt ra, nhìn bóng lưng của Lộ Vọng Xuyên, lại nhìn Lương Giai Ngọc, thở dài.

“Có đôi khi tôi sẽ nghĩ vì sao mình lại thông minh cái gì cũng biết như thế?”

“...Có đôi khi tôi sẽ nghĩ vì sao tôi lại muốn đánh anh như thế?” Lương Giai Ngọc trả lời.

26. Chương 26

Kiều Mục ngẫm lại, có lẽ để Lộ Vọng Xuyên nghĩ rằng hắn và Lương Giai Ngọc có cái gì đó với nhau cũng tốt, bất tri bất giác có thể đánh gãy những ý niệm kia của y.

Nhưng nguyện vọng tốt đẹp của hắn không được kéo dài bao lâu.

Chu Hâm gọi điện thoại cho hắn nói Lộ Vọng Xuyên uống say ở chỗ của gã, gọi hắn đi nhận người về.

Kiều Mục vừa chửi mắng Chu Hâm vì sao không tiếp nhận y luôn đi, vừa nhận mệnh xuống lầu gọi xe đi tới chỗ Chu Hâm.

*

Kiều Mục nhìn vỏ chai rượu bên cạnh y, không nói gì chỉ kéo kéo khoe miệng, Chu Hâm làm cái thủ thế chúc may mắn với hắn, trên khuôn mặt quan tài lại ẩn ẩn nụ cười.

... Rốt cuộc buồn bán lời bao nhiêu thì mới có thể như vậy chứ.

27. Chương 27

Đỡ người lên xe taxi, Kiều Mục cũng ngồi lên, nói ra địa chỉ của mình.

Lộ Vọng Xuyên đã sớm tách ra ở riêng, chỗ ở của y lại cách khá xa chỗ này, cho nên Kiều Mục dứt khoát đưa đến chỗ của mình.

Đương nhiên hắn không phải không nghĩ tới chuyện trực tiếp ném người vào khách sạn, nhưng thẳng thóc Lộ Vọng Xuyên này lại không mang theo tiền! Mà tiền của hắn chỉ đủ trả tiền taxi thôi...

*

Lộ Vọng Xuyên uống đến mơ mơ màng màng, không ngủ mà cứ nhỏ giọng nói mớ, Kiều Mục để người ngồi trên ghế sofa sau đó đi vào trong bếp nấu nước.

Một lát sau Lộ đại thiếu cũng tiến vào phòng bếp.

“... Làm gì vậy?”

Mặt Lộ Vọng Xuyên đỏ bừng, Kiều Mịch đột nhiên cảm thấy trong lòng như bị mèo cào một cái, nhưng trên mặt lại không lộ ra biểu tình gì.

“Tiểu Mịch ~” Giọng nói của Lộ Vọng Xuyên như được chấm mật đường, làm Kiều Mịch nghe xong tim cũng phải run lên, nổi da gà đầy người.

Lộ Vọng Xuyên có dáng người cao gầy, nhưng khi uống say thì lại như một đứa con nít thích làm nũng. Một đôi mắt hoa đào ngập nước, vành mắt y lại có chút hồng hồng, thoạt nhìn thôi cũng khiến người ta muốn... thì ngược. (1)

Một cái tát tay nhẹ bẫng, Kiều Mịch tự đập vào mặt mình.

Khắc chế.

(1) từ này gần gần với cưỡng gian. ^^

28. Chương 28

Lộ Vọng Xuyên lại còn ngại chưa đủ, một đôi mắt lấp lánh, thấy Kiều Mịch không để ý tới mình liền ủy khuất chu môi lên. Sau đó đi đến sau lưng Kiều Mịch, nhẹ nhàng ôm lấy hần, còn đặc biệt thiếu nữ đem đầu tựa vào bả vai Kiều Mịch.

“Tiểu Mịch sao mà lại không thích tao hử ~”

Mỗi câu nói của ngài có thể đừng mang mấy gợn sóng nhỏ tiêu hồn kia không, nô tì chịu không nổi.

Kiều Mịch âm thầm chửi rửa trong lòng, nếu Lộ Vọng Xuyên tỉnh lại còn nhớ những lời này thì nhất định sẽ xấu hổ muốn chết, đường đường là Lộ đại thiếu mà làm nũng như vậy, chắc chắn.

Nhưng mặc kệ lúc tỉnh lại thế nào, Lộ đại thiếu hiện tại chỉ là một đứa nhỏ. Y cọ đầu lên vai Kiều Mịch.

“Tiểu Mịch ~”

Kiều Mục chịu không nổi y nữa, nói: “Thích thích, được chưa.”

Lộ Vọng Xuyên lập tức nở nụ cười rực rỡ tới mức một tên thần kinh mạnh mẽ như Kiều Mục cũng phải ngẩn ra. Sau đó... sau đó!

Sau đó thằng nhóc chết tiệt này còn ngượng ngùng lại gần hôn lên mặt hắn một cái.

A a a a a a a!

29. Chương 29

Bên này Kiều Mục còn đang gào thét trong lòng, Lộ Vọng Xuyên bên kia thì... mặt vụt cái đỏ bừng.

Cộng lòng ấy, người bị đánh lén là tao đó, đồ phản bội nhân dân căn bản của xã hội như mày ngượng ngùng làm cái lông gì chứ!!

Lộ Vọng Xuyên then thùng nhìn Kiều Mục, sau đó lẹ bẹ lẹ bẹ chạy ra khỏi phòng bếp.

...

Má ơi, sao không ai nói cho hắn biết khi Lộ Vọng Xuyên uống say sẽ biến thân thành thiếu nữ xinh đẹp chứ...

Lòng Kiều Mục vẫn còn sợ hãi, sờ sờ ngực.

Dọa tới mức tim hắn nhảy lên bình bịch, mặt cũng bị dọa đỏ lên, thật đáng sợ quá.

30. Chương 30

Mỗi trạch nam đều có tật xấu là khi vừa thấy một sinh vật đáng yêu thì không thể bước đi được.

Kiều Mục cũng như vậy.

Hắn còn có tật xấu nữa là, miệng quá ngay thẳng.

Chắc chắc, ngao kiêu chết tiệt.

31. Chương 31

Hôm sau.

Kiều Mục ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn mà thức dậy, mơ mơ màng màng nhìn bóng người đang ở trong bếp kia.

Lộ Vọng Xuyên bưng đồ ăn ra, thấy hấn thức rồi, liền khiêu mi nói: “Thức rồi thì đi rửa mặt đi, sau đó tới ăn cơm.”

Tuy mang chiếc tạp dề nồng đậm vị nhân/thê trên người, nhưng biểu lộ trên mặt tuyệt đối là tổng giám đốc bá đạo không sai.

... Thần linh ơi, hấn cư nhiên cảm thấy loại tương phản như vậy có chút dễ thương, hấn có phải là đã hết thuốc chữa rồi không.

Nhìn bộ dạng này của Lộ Vọng Xuyên tựa hồ hoàn toàn quên mất chuyện ngày hôm qua rồi.

Ha ha.

Vẫn là cặp mắt bán nguyệt của Conan, Kiêu Mục đột nhiên mở miệng nói: “A Xuyên, mày qua đây một chút.”

Lộ Vọng Xuyên không hiểu ý lắm, nhưng vẫn thả đồ ăn xuống, đi tới, “Làm sao vậy... Mày mày mày làm gì thế!” Y che lấy cái cổ nháy ra như chú thỏ con bị giật mình, cả mặt đỏ bừng.

Kiều đại gia hoàn toàn không có giác ngộ về động tác quấy rối của mình vừa rồi, vẻ mặt bình tĩnh mà thu tay lại.

Ừm, vừa rồi hấn mới sờ cổ của Lộ Vọng Xuyên.

Mục đích sao, chỉ là muốn nhìn phản ứng của Lộ Vọng Xuyên một chút.

Hấn giương mắt nhìn Lộ Vọng Xuyên, sau đó ý vị thâm trường mà sờ mặt.

Vụt ——

Lộ Vọng Xuyên cháy rồi.

32. Chương 32

Kiều Mục ngồi trên ghế sa lon, lẳng lặng nhìn Lộ Vọng Xuyên bối rối ra khỏi nhà trọ, sau đó hộp miếng trà.

Phải miêu tả tâm trạng của hắn sao đây?

Quan hệ anh em tốt đột ngột thay đổi.

Hắn che mặt.

Chết tiệt, vậy mà có chút cầm giữ không được.

33. Chương 33

Kỳ thực về nguyên nhân cự tuyệt Lộ Vọng Xuyên, tổng kết lại là, không được tự nhiên.

Rất không được tự nhiên.

Người bạn khăng khít thân thiết của mình lại thích mình, rất không được tự nhiên.

Bạn có thể tưởng tượng ra được hình ảnh mình cùng người bạn tốt của mình lăn trên giường không?

... Hình như có thể nha.

... Nhất định là chỗ nào của hắn bị hư mất rồi.

34. Chương 34

Kiều Mộc biết chuyện Lộ Vọng Xuyên sẽ tham dự một buổi tiệc là nhờ Chu Hâm nói cho hắn biết, rồi lại sẵn sóc để người tình nhỏ của gã chuẩn bị quần áo cho hắn.

Thay đổi quần áo kiểu tóc xong, đợi Kiều Mộc ra xuất hiện lần nữa thì ngay cả stylist cũng bị sốc mà há to miệng.

Trên mặt Stylist cũng lão lệ tung hoành: “Tay nghề của tôi quả nhiên vô địch thiên hạ, một thứ hàng giảm giá như vậy tôi cũng có thể biến hắn trở thành Cao Phú Soái...”

Kiều Mộc trực tiếp đập ông qua một bên, hàng giảm giá gì chứ, hắn vẫn là hàng đỉnh cao biết chưa hả.

*

Thật vất vả mới trà trộn được vào buổi tiệc, sau khi xuyên qua một đám nam nam nữ nữ rốt cuộc cũng tìm được chính chủ.

Ánh đèn rực rỡ, âm nhạc du dương.

Lộ Vọng Xuyên mặc một thân âu phục màu bạc, ưu nhã lười biếng, đẹp đẽ vô song.

Y cầm ly rượu, đang nói gì đó với người bên ngoài, thoát nhìn có vẻ thờ ơ nhưng lại hấp dẫn nói không nên lời.

Mái tóc màu đen có mấy sợi hơi cong lên, làm cho cả người y có vẻ tản mạn không bị trói buộc, ánh đèn phản chiếu vào mắt y, giống như có ánh sáng lưu chuyển. Khóe môi y hơi hơi nhếch lên, là nụ cười thường dùng để ứng phó qua loa, nhưng lại khiến người khác không thể cău giận.

—

—

—

—

—

Kiều Mực tự hỏi một chút là cái gì đã làm cho hắn trở nên văn nghệ mà cầu huyết như thế.

35. Chương 35

“Thật ngại quá, xin quấy rầy một chút, tôi có một số chuyện cần tìm Lộ đại thiếu.” Một giọng nói trầm thấp đã cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Đồng tử Lộ Vọng Xuyên co rụt lại, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Kiêu Mực đang cười tủm tỉm nhìn y.

Tây trang giày da, anh tuấn phi phàm, tự tin đứng trước mặt mọi người. Lộ Vọng Xuyên có chút hoảng hốt, y đã rất lâu không thấy Kiêu Mực như vậy rồi.

Vì vậy cứ mơ mơ màng màng mà bị Kiêu Mực lôi đi.

Đợi đến lúc Lộ Vọng Xuyên phục hồi tinh thần lại thì đã ở trong thang máy rồi, y vừa định mở miệng hỏi Kiêu Mực muốn làm gì, đã thấy Kiêu Mực lẩn người tới.

...

Kiều Mực liếm môi dưới, nghĩ nghĩ rồi nói: “Cảm giác cũng không tệ lắm.”

Lộ Vọng Xuyên cúi đầu, thân thể run run.

Sao hắn lại không biết Lộ Vọng Xuyên còn có chứng bệnh động kinh này nhỉ? Kiêu Mực nghi hoặc chột chột Lộ Vọng Xuyên.

Sau đó Lộ Vọng Xuyên lại đỏ lên như trứng tôm luộc, ở trên đầu cũng có hơi nước rồi.

36. Chương 36

Người tình nhỏ của Chu Hâm rất biết cách săn sóc, săn sóc đến mức đặt cả phòng khách sạn trên lầu, rồi trực tiếp nhét chìa khóa cho hắn.

*

Người bình thường khi biết chuyện bạn tốt thăm mền mình thì sẽ có phản ứng thế nào?

Lập tức trở mặt? Hay im lặng giả vờ không biết?

Bất kể như thế nào, Kiều Mực đã nằm ở trên giường, cùng Lộ Vọng Xuyên.

37. Chương 37: Ngoại Truyện (1)

Làm thế nào để thăm mền bạn tốt của mình.

Kiều Mực là một người rất kỳ quái.

Về điểm này thì mỗi một người đã từng gặp qua hẳn đều có nhận xét như vậy.

Hắn có thể dùng cả một buổi chiều để quan sát con kiến dọn nhà cũng không muốn dùng 10 phút để đi làm bài tập, hẳn tình nguyện viết luận văn 5000 chữ cũng không muốn viết một bài văn 500 chữ. Nhìn qua thì hẳn có vẻ chưa từng chăm chú nghe giảng, nhưng chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể trở thành người đứng hạng nhất trong lớp.

Cho dù không cùng một lớp với Kiều Mực, Lộ Vọng Xuyên cũng đã từng nghe qua tên người này.

Nhưng cậu thật không ngờ lần gặp nhau đầu tiên của bọn họ sẽ diễn ra như vậy.

Với tư cách là một thành viên của đại gia tộc, trong nhà có chút lộn xộn là chuyện rất bình thường. Mà tác dụng phụ sau trận cãi nhau lần đó của ba mẹ chính là cậu không hoàn thành bài tập của mình.

Thường ngày biểu hiện của cậu đều rất tốt, cho nên chỉ cần tùy ý bịa đại một chuyện với thầy giáo, hiển nhiên thầy sẽ không hoài nghi.

Vốn chuyện đã có thể giải quyết hoàn mỹ như thế, nhưng tên khốn này lại cố ý nhảy ra, vạch trần cậu.

Kết quả về nhà đương nhiên là bị một trận đòn.

Tuy đến nay mỗi khi cậu nhớ lại vẫn còn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng bởi vì chuyện này mới làm cho bọn hắn gặp nhau.

Khác với mấy người giàu hay học ở trong các trường học quý tộc trong các phim truyền hình và điện ảnh

tiểu thuyết, Lộ Vọng Xuyên vẫn luôn thành thành thật thật học trường công, cũng bởi vì nguyên nhân này, cậu và Kiều Mục đã học cùng trường tiểu học cùng trường cấp hai cùng trường cấp ba.

Kiều Mục là người rất quái lạ, đối với điểm này cậu chưa từng để ý chút nào, cũng không để ý tới nghị luận của người bên ngoài, vẫn làm theo ý mình như trước.

Thẳng đến cấp hai khi Kiều Mục đột nhiên cảm thấy hứng thú với tâm lý của loài người.

Kiều Mục từ bộ dạng lôi thôi lếch thếch trở nên sạch sẽ gọn gàng, từ cử chỉ kỳ quái trở nên phong độ nhẹ nhàng. Hắn vốn là người cực kỳ thông minh, ăn nói khéo léo, lúc hơi thể hiện một vài khuynh hướng, tất cả mọi người đương nhiên đều rơi vào trong lưới.

Tiếng tăm của hắn lan truyền rất lớn, ngay cả bạn học cùng lớp cũng không thấy sự thay đổi của hắn có gì không ổn, trái lại còn tự hỏi mình trước kia rốt cuộc là bị làm sao vậy mới có thể không thích Kiều Mục.

Kiều Mục thành tích ưu tú, gia thế không tệ, dung mạo tuấn lãng, cộng thêm tính tình tốt, nhân khí càng ngày càng cao, thậm chí được một ít người hiểu chuyện nâng lên thành hoàng tử vườn trường.

Thấy bạn tốt “cải tà quy chính”, Lộ Vọng Xuyên hẳn là phải vui vẻ mới đúng, nhưng lại cảm thấy có chút khó chịu.

Chắc là vì bạn bè của Kiều Mục không chỉ có mình cậu nữa nên mới khó chịu, có lẽ trong đó còn có một chút đố kỵ. Lộ Vọng Xuyên đã phân tích tâm lý của mình như vậy. Sau đó bị chọc cười vì suy nghĩ như trẻ con của mình.

Nhưng rất nhanh cậu lại phát hiện, có lẽ chuyện cũng không phải đơn giản như thế.

Kiều Mục có bạn gái.

Hoa khôi giảng đường Lương Giai Ngọc, dịu dàng sắc sảo, ngọt ngào đáng yêu.

Lộ Vọng Xuyên phát hiện mình càng thêm khó chịu. mà cậu lại tuyệt đối không có cảm giác gì với Lương Giai Ngọc.

*

38. Chương 38: Ngoại Truyện (2)

Lúc Lộ Vọng Xuyên vẫn còn vì chuyện mình thích Kiều Mục mà xoắn xuýt, trường học lại xảy ra một chuyện oanh động.

Kiều Mục muốn xuất gia.

Lúc Lộ Vọng Xuyên đối mặt với Kiều Mục, thì đã xác định được đối phương đang rất nghiêm túc chứ không phải cố ý lờ thiên hạ.

Nhưng mặc cho cậu nghĩ đến nát óc cũng không hiểu nổi.

Còn Kiều Mục thì chỉ hơi hơi khiêu mi nhìn cậu, vẻ rất vô lại.

“Sao mày lại tới đây, gần đây không phải là đang trốn tao sao?”

“... Tao có chút chuyện bận ở nhà.” Nhưng giọng điệu lại có chút chột dạ.

Lúc này Kiều Mục lại không muốn vạch trần cậu, “Sao cũng được, mày đang định khuyên tao à?”

“Ừm... Tao chỉ muốn biết lý do thôi?”

Kiều Mục nhìn về phía xa xa, bộ dạng lười biếng, “Bởi vì quá nhàm chán đó.”

Lộ Vọng Xuyên không nói gì, trên thực tế vào giờ phút này Kiều Mục cũng không cần câu trả lời của cậu.

“Bất kể là chuyện gì, chỉ cần nắm giữ phương pháp thì đều có thể thành công, thứ cần duy nhất chỉ là thời gian mà thôi, thế giới như vậy không phải là rất nhàm chán sao?”

Lời nói và suy nghĩ như vậy đều khá trung nhị (1), nhưng Lộ Vọng Xuyên lại không biết phải nói gì cho đúng. Trong nháy mắt cậu bỗng cảm thấy kỳ thật mình cách Kiều Mục rất xa.

“Hơn nữa phiền phức là, rõ ràng là mỗi bài một điệu lại còn tốt hơn mấy kiểu ứng phó đáng ghét, không bằng đến một nơi có thể thoát khỏi những chuyện buồn phiền này.

Lộ Vọng Xuyên nói: “Ở trong chùa miếu thì không cần đối mặt nữa sao?”

Kiều Mục gãi gãi đầu: “Ai, cũng không phải không cần, có người ở thì không thể có biện pháp biến mất triệt để được, nhưng vậy cũng khá hơn một chút. Dù sao tao cũng không có khả năng đi đến mấy chỗ rừng

sâu núi thăm, tự mình giải quyết vấn đề thức ăn chỗ ở cũng rất phiền toái.” Hấn lộ ra vẻ mặt phiền não, cái cảm giác xa cách kia bỗng giảm bớt một chút, “Nếu không phải ông già không muốn thì kỳ thật ở luôn trong nhà cũng không tệ...”

“Thực ra cũng không cần phải như thế đâu.” Lộ Vọng Xuyên mở miệng nói.

“Hả?”

“Mày bây giờ đã gặp được bao nhiêu chuyện thấy thế giới được bao nhiêu rồi, chờ đến lúc mày phát hiện ra kỳ thật mọi thứ không giống như trong tưởng tượng của mày, bản thân không phải là đã thành trò cười như ếch ngồi đáy giếng sao? Bây giờ mày đang muốn cự tuyệt những chuyện mà mày hoàn toàn chưa biết sao?”

Lộ Vọng Xuyên cũng không chắc mình có thể thuyết phục được Kiều Mục, nhưng dù sao thì lời nói của cậu cũng khiến đối phương suy nghĩ.

“... Là thế à, nói không chừng vào lúc tao đang nhàm chán thì sẽ thấy một cuốn Notebook màu đen (2) từ trên trời rơi xuống.”

“... Đó là kiểu giả thiết gì vậy.”

“Tương lai Doraemon bò ra từ ngăn kéo cũng có khả năng lắm.”

“Khoan đã...”

“Nói như vậy thì chùa miếu hắc là nơi có khả năng phát sinh thấp nhất nhỉ.”

“...”

“Hay là thôi đi!”

Kiều Mục giải quyết dứt khoát.

Cứ như thế, Kiều Mục đã thay đổi quyết định.

Đáng tiếc là trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Kiều Mục lại không khôi phục bộ dạng được ngàn vạn thiếu nữ yêu thích lúc trước.

39. Chương 39: Ngoại Truyện (3)

Lộ Vọng Xuyên cuối cùng cũng tiếp nhận chuyện mình thích Kiều Mục hơn nữa còn không có cách nào thích người khác.

Phải tỏ tình sao?

Người vẫn luôn quả quyết từ trước tới nay Lộ đại thiếu lần đầu tiên do dự.

Hay là cứ như vậy thôi... Không có ai có thể gần gũi với Kiều Mục hơn cậu.

... Nếu như cậu là hoa hoa công tử, thì dù thế nào đi nữa hắn cũng sẽ không nghĩ tới chuyện cậu thăm mền hắn, cái thằng luôn lơ mơ với những chuyện liên quan tới mình kia...

Chỉ là vẫn có một hy vọng nhỏ bé, hy vọng hắn có thể phát hiện ra.

Vì cứ thăm mền cả đời cũng có chút đáng buồn.

40. Chương 40: Ngoại Truyện (4)

Tiểu kịch trường

Vì sao Lộ Vọng Xuyên luôn không đánh thắng được Kiều Mục.

Lộ Vọng Xuyên: Về chuyện này tôi cũng đã thắc mắc rất lâu rồi...

Kiều Mục: (lười biếng) Tao không phải là đã giải thích rồi sao.

Lộ Vọng Xuyên: Ánh sáng của nhân vật chính tính là kiểu giải thích gì hả!

Kiều Mục: (bất đắc dĩ) Vấn đề này chúng ta phải từ phương diện vật lý tới giải thích *&%@%...

Lộ Vọng Xuyên: (Với tư cách là một gã sinh viên khoa văn)... Ha ha.

Kiều Mục: Khụ, là thế này, thực ra chuyện đó có liên quan đến số lần. Trên đây tôi chỉ nói tới yếu tố khách quan thôi, quan trọng nhất vẫn phải xem chính anh. Tâm tình của anh, tình trạng thân thể, cách thức tư duy đều sẽ ảnh hưởng tới kết quả. Mà số lần càng nhiều, tôi sẽ càng hiểu anh hơn, anh lại càng không khả

năng thắng. Một nguyên nhân khác nữa là...

Lộ Vọng Xuyên: (ngghi hoặc) là gì?

Kiều Mục: (cười đê tiện) trời sinh tôi khí lực lớn.

Lộ Vọng Xuyên: ... Cút.

Tiểu kịch trường

Vì sao Kiều Mục vừa lại gần, Lộ Vọng Xuyên đã đỏ mặt.

Tửu lượng Kiều Mục không tốt, một ly rượu đã có thể đánh ngã hắn, hơn nữa tướng say của hắn lại kém, thường thường sẽ làm ra một ít chuyện không xong.

Ví dụ như ở buổi liên hoan tốt nghiệp cấp ba lần đó hắn đã đem ảnh trần truồng của lớp trưởng Lục Chí chiếu cho cả lớp xem...

Cho nên cho tới nay Kiều Mục vẫn tận lực không uống rượu, cho dù đi quán bar cũng yên lặng uống nước trái cây.

Thế nhưng vẫn luôn có ngoại ý muốn, Kiều Mục lại uống say rồi.

Lộ Vọng Xuyên số khổ đưa Kiều Mục về nhà, thật vất vả mới đưa được người lên giường, Kiều Mục vốn đang ngủ say như heo chết đột nhiên xác chết vùng dậy, ôm chầm lấy eo Lộ Vọng Xuyên, hai người cùng nhau ngã lên giường.

Không đợi Lộ Vọng Xuyên kịp phản ứng, đã ngửi thấy một cỗ mùi rượu, sau, sau đó...

Kiều Mục hôn tới.

Không chỉ đầu lưỡi lộn xộn mà tay chân còn sờ loạn a a a a a!

Mặc dù thực chất không có định làm gì, nhưng kể từ hôm đó, Lộ Vọng Xuyên phát hiện chỉ cần cậu tiếp xúc da thịt với Kiều Mục, cậu sẽ không khống chế được mà đỏ bừng cả mặt tim đập rộn cả lên.

So sad

Có để cho người ta thăm mền không đây hả!

(1) Trung nhị () Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mông hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”. (trích từ nhà Lam Ninh)

(2) Notebook màu đen: ý chỉ bộ truyện tranh Death note nổi tiếng của Nhật, một cuốn sổ bị thần chết đánh rơi xuống thế giới loài người, được một anh sinh viên (hình như vậy) nhặt được. Cuốn sổ đó mỗi khi viết tên ai vô thì người đó sẽ chết. Và cái anh bạn đó đã “giết” những tên tội phạm khét tiếng trong nước và quốc tế... Và sau đó là cuộc truy đuổi đầy mưu trí giữa anh bạn đó và những thám tử nổi tiếng nhất thế giới.

Hoàn rồi, bộ đầu tiên hoàn trong nhà! *tung bông* *vui vẻ vui vẻ*

Thật ra, tui cũng định đào thêm hố mới, mà khổ nỗi là tui đọc qt đã đời rồi, thấy thích và muốn làm quá rồi, dùng một cái, search G lại ra là có nhà làm rồi mà còn làm hoàn luôn rồi. Vậy đó, tui bị vậy hai lần luôn, làm tui buồn muốn chết.

Nên sắp tới có lẽ sẽ không đào hố, có làm thì sẽ làm hai truyện còn lại trong nhà!!

Cảm ơn các bạn đã theo dõi cho tới hôm nay! *bắn tim*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dep-trai-qua-cung-phien>